

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 348740 van 22/06/2026”

nr. 346 359 van 11 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2026 met referentnummer 136004.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het

beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de minister van Asiel en Migratie van 11 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissingen op 22 december 2025 in persoon aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. De laatste nuttige dag om tegen de bestreden beslissingen een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg woensdag 21 januari 2025. Aangezien het verzoekschrift pas op 27 januari 2025 aan de Raad werd overgemaakt kan slechts worden vastgesteld dat het beroep niet binnen de in de wet bepaalde beroepstermijn werd ingesteld.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor ratione temporis.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 24 maart 2026 diende verzoeker een verzoek tot horen in. Hij stelt daarbij dat de bestreden beslissingen hem zowel rechtstreeks, door een ambtenaar van de administratieve diensten van de stad Eeklo, als per aangetekend schrijven ter kennis werden gebracht. Hij licht toe dat hieruit duidelijk blijkt dat de administratieve diensten van de stad Eeklo een fout maakten. Hij betoogt dat de voormelde diensten op 16 december 2025 een aangetekend schrijven opmaakten, dat evenwel niet werd verstuurd omdat hij inmiddels ook werd uitgenodigd om de beslissingen zelf te komen ophalen. Verzoeker stelt dat hij zich op 22 december 2025 heeft aangemeld bij de gemeente, alwaar de bestreden beslissingen *“hem in persoon betekend werden, doch hem niet werden meegegeven”*, zodat hij enkel wist dat er beslissingen werden genomen maar niet wat de precieze inhoud ervan was. Verzoeker houdt voor dat de administratieve diensten van de stad Eeklo vervolgens vaststelden dat zij de bestreden beslissingen niet aan hem meegaven en dat zij deze om die reden op 23 december 2025 alsnog per aangetekend schrijven overmaakten.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de bestreden beslissingen op 22 december 2025 door een medewerker van de administratieve diensten van de stad Eeklo werden ter kennis gebracht – waarbij verzoeker uitdrukkelijk aangaf *“kennisgeving te hebben ontvangen van deze beslissing(en)”* – en dat deze beslissingen hem via een aangetekend schrijven, dat op 23 december 2025 aan de postdiensten werd overhandigd, nogmaals ter kennis werden gebracht.

De aan de Raad voorgelegde stukken laten evenwel niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissingen – en de motieven die daarin zijn opgenomen – niet rechtsgeldig aan verzoeker ter kennis zouden zijn gebracht op 22 december 2025. Het administratief dossier noch enig ander stuk dat aan de Raad werd overgemaakt bevat elementen die erop zouden kunnen wijzen dat verzoeker, toen hij op 22 december 2025 tekende voor ontvangst van de bestreden beslissingen, geen kennis kon nemen van de inhoud van

deze beslissingen of dat hem geen afschrift van deze beslissingen werd overhandigd. De Raad kan slechts herhalen dat uit de akten van kennisgeving van 22 december 2025 duidelijk blijkt dat hij erkende *“kennisgeving te hebben ontvangen van deze beslissing(en)”*.

Verzoeker brengt ook ter terechtzitting geen begin van bewijs bij dat zijn beweringen zou kunnen staven.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de kennisgeving van 22 december 2025 de beroepstermijn deed ingaan, zodat de laatste nuttige dag om tegen de bestreden beslissingen een beroep aanhangig te maken woensdag 21 januari 2026 betrof. Het verzoekschrift dat op 27 januari 2026 aan de Raad werd overgemaakt werd dus niet binnen de in de wet bepaalde beroepstermijn ingesteld.

Het gegeven dat de bestreden beslissingen verzoeker met de aangetekende zending van 23 december 2025 nogmaals ter kennis werden gebracht, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Een tweede betekening kan immers geen nieuwe beroepstermijn ten voordele van verzoeker genereren (cf. RvS 14 juni 2012, nr. 219.733).

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat geen elementen werden aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 16 maart 2026.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK